

„Akelige meid! wat doe je aan mijn goed! Blijf er af!” schreeuwde ik, toen ik mijn geheim ontdekt zag.

„Maar, Con! je had de sleutel er op laten zitten en toen heb ik eens gekeken!” riep mijn zusje verschrikt.

„Ja, jullie meisjes bemoeit je ook altijd met zaken, die je niet aangaan. Jullie zit overal aan en bederft de boel van anderen altijd!”

„Och, Con, wees nu niet zoo boos! Ik heb maar eens gekeken. En kijk eens! Ik heb dat vuile plaatje, dat in je kastje lag, eens mooi opgepoetst! En er staat wat op!”

En tegelijk duwde ze me het nu blinkende plaatje in de handen.

Ik keek er op.

Alles draaide om me heen. Alles was zwart; ik zag slechts dat glinsterende, gele plaatje en den naam, die er opstond:

en smeed ze tegen den grond.

KEES VAN ASSEN.

1813.

Ik liet het plaatje vallen, greep de beenderen en de kogels uit mijn kastje en smeed ze tegen den grond.

Daar lag mijn Held!